

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE [СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК](https://www.youtube.com/channel/UC...) [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 21. МАРТ 2021. ➤ Број 81. ➤ Година III

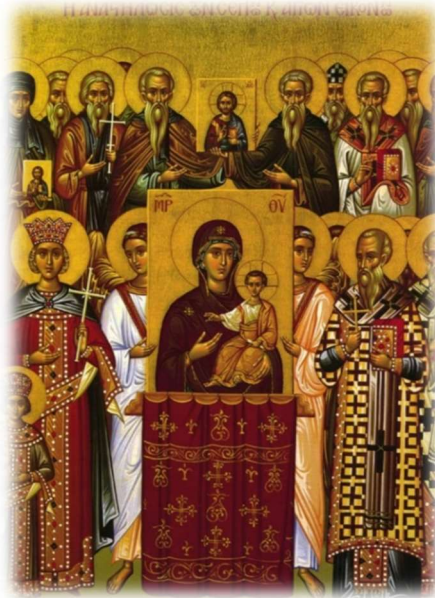
СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЉБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА

*„ОВО ЈЕ ВЕРА ПРОРОКА, ОВО ЈЕ
ВЕРА АПОСТОЛСКА, ОВО ЈЕ ВЕРА
ОТАЦА, ОВО ЈЕ ВЕРА КОЈА ЈЕ
УТВРДИЛА ВАСЕЉЕНУ“ (Синод.)*

Главна победа цркве, које се сећамо у Недељу Православља, јесте победа над иконоборцима, тј. за очување светих икона у Цркви. Борба за очување икона у Цркви трајала је скоро два века. Као унутрашњи непријатељи Православља, иконоборци су велику штету наносили Цркви, а најопаснији међу њима били су они који су у својим рукама држали светску или црквену власт. Многи од њих су били цареви или кнежеви, многи опет дворски евнуси, опаки сплеткароши и саветници царева. Њихове редове појачавали су многи свештеници и монаси, кривоумни епископи и наметнути патријарси. Својим световним високоумљем и окамењеношћу срца, проглашавали су иконе идолима, а поштовање икона прогласили идолопоклонством. У беснилу душе своје, избацивали су иконе из цркава, бацали их у море, ломили их и спаљивали. То су чинили и са моштима светитеља и апостола. Нису се устезали да избацују из Цркве и ломе чак и сам Крст Христов, главно и победно знамење хришћанско. Од храма су правили пуну зборницу голих и окречених зидова. Од свих уметничких предмета и украса у храму, који су симболички представљали величанствену драму нашег искупљења, нису ништа остављали – до креча и

људског гласа. И Црква је представљала празну гробницу, у којој се бедна душа људска осећала осамљена и беспомоћна, борећи се да се сама, без ичије помоћи, уздигне из прашине земаљске до

бескрајне висине Божијег престола на небесима, тј. до врха Царства Вечности.

Против оваквог безумног пустошења и осиромашења храмова хришћанских, устали су сви велики и надахнути духовници у пространом царству византијском, а касније и у другим царствима хришћанским. Уз њих је стајао и сав благоверни народ, који је срцем осећао да су иконе изванредно помоћно средство молитвеним душама, као степенице уз које се душе дижу небесима и низ које силази помоћ, утеха и благослов од Бога на све који их поштују и пред њима се моле. Као и увек до тада, и од тада, Православље је доживело тријумф над иконоборцима, у Недељу Православља, 11. марта 843. године. То је време Патријарха

Светог Методија Исповедника и побожне царице Теодоре. Тада долази до пуне пројаве свег богословско-црквеног значаја и смисла догматских одлука Седмог Васељенског Сабора у Никеји о светим иконама, одржаног 787. године.

Ова коначна победа Православне Цркве над иконоборачком јереси имала је великог утицаја на наставак црквеног живота у многим смеровима. Синодикон (саборски проглас) ову победу Православља назива светлим и радосним даном обновљења. Одбрана икона по Синодикону представља право пролеће за Православну Цркву и прави процват свих благодатних дарова Духа Светога. Догмат о иконопоштовању доживљен је као потврда и реafirмација целокупне хришћанске вере, а посебно хришћанске истине о Оваплоћењу Бога и обожењу човека. Ове благотворне последице православног успеха показале су се у црквеном животу Православног Истока у развоју: теологије, богослужења, духовног живота, мисије Цркве и у развоју црквене уметности.

Наиме, одмах после победе Православља, развила се богата теологија икона коју је започео Свети Јован Дамаскин, а наставили су је Свети Никифор Цариградски, Свети Теодор Студит и Свети Фотије Велики. Дошло је и до наглог развоја православне иконографије свуда у Византији и широм Православног Истока. Велики је био и развој црквеног култа богослужења, а посебно црквеног литургичког песništва. Појављују се многи монаси као надахнути црквени химнографи, литургијски „творци икона“ и других црквених

песама. Такви су били браћа Теодор и Теофан Начертани, Јосиф Химнограф и Теодор Студит. Баш

у то време долази и до коначног оформљења Октоиха и употпуњења бројних последовања великих и

малих празника у минејском и пасхалном циклусу богослужења.

(Извор: Сајт СПЦ)

РАВИ, ТИ СИ СИН БОЖИЈИ, ТИ СИ ЦАР ИЗРАИЉЕВ

Стари Завет је проповедао о доласку Сина Божијега и о Његовом рођењу од Дјеве Марије, те спасењу рода људског. Многи пророци, велики и мали, проповедали су о овој централној теми Старог Завета. Све је усмеравано ка том значајном догађају. Јеврејима, којима је Бог помагао да разумеју „писма“ и истину о догађајима који су долазили, све је ово било јасно. Знали су да долази „Онај који ће спасити Израил“. Није онда чудо то што је на самом почетку Христове проповеди, обнародована ова истина о Њему као Спаситељу, од стране Натанаила. Филип је позвао Натанаила објаснивши му да дође и види јер су „нашли онога за кога писа Мојсеј у Закону и Пророцима: Исуса, сина Јосифова, Назарећанина“ (Јн.1,45). Натанаило се чуди да „из Назарета може да буде што добро“. Он је знао о томе да је пророковано да ће доћи „цар Израилски“, а за цара, свакако, није приличило да дође из неког незнатног места. Ако је цар Израила, вероватно је, по Натанаилу, морао доћи из царског града – Јерусалима. Међутим, Филип на те његове речи само каже две речи: „Дођи и види“!

Када је Христос видео Натанаила где прилази, рекао је: „Ево право Израилца у коме нема преваре“ (Јн. 1,47). Тада је уследио кратак разговор између Христа и н Натанаила, у коме је Христос, одговарајући на питање од куда га познаје, рекао да га је видео под смоквом још пре него што га је Филип позвао. Филип Га је тада исповедио речима: „Ти си Син Божији, ти си цар Израилев“, а Господ му је открио да ће „видјети више од овога“ (Јн.1,50). И, заиста, Натанаило је, заједно са осталим апостолима посведочио сва она безбројна

чуда која је Христос учинио током своје проповеди.

Исто као што је Стари Завет имао за главну тему Сина Божијега, кога је проповедао и пророковао, Нови Завет, на исти или сличан начин, открива Сина Божијега као Спаситеља – Месију – цара Израилева.

Имајући у виду да је време пре Христа било припремно време за Његов долазак на земљу, а да је време после Христа, време у коме је Христос централна личност, и поред тога што многи мисле да има нешто друго важније од Христа, није чудо да су Свети Оци Цркве Христове често говорили да је Христос једина „нова твар“, да ништа под капом небеском нема ново, од стварања света до данас, осим Христа. Сведоци смо да је рана историја Цркве Христове била испуњена Господом. Убијали су масовно Његове следбенике да би, на тај начин, поново убили Њега и ускратили му гостопримство на земљи. А, ђаво је помогао многим у Цркви, да омаловаже личност Христову, оспоравајући Му значај у оквиру Свете Тројице. Оспоравајући Му божанство. Вековима се водила борба унутар Цркве против Христа. Ова борба првог миленијума окончана је Седмим васељенским сабором, када је

утврђено од стране учесника Сабора, да ће се иконе на којима су изобразени ликови Христа, Богомајке и Светитеља, у будуће поштовати и бити саставни део наших храмова и домова. Та победа је тако значајна да је Црква одлучила да се недеља, у којој се сећамо ове победе, назове Недеља Православља. Ову недељу и ову победу славимо данас благодарјећи Светим Оцима Седмог васељенског сабора на окончању прогона Цркве. Са посебном радошћу читамо на данашњи дан проглас вере, који је усвојен на овом Сабору. Овај проглас гласи овако: „Ово је вера Пророка, ово је вера Апоштолска, ово је вера Свећих Оцаца, ово је вера Православна, ово је вера која је ушврдила Васељену“.

Но, иако је иконоборство побеђено на Седмом Васељенском Сабору, одржаном између 24. септембра и 23. октобра 787. године, тек је у потпуности престало да потреса Цркву одлуком царице Теодоре, 842. године, од када се и слави овај дан Православља. Ово је последња јерес којом се бавио један Васељенски сабор. Иконоборство је престало у деветом веку, што се Православне цркве тиче, али се борба против Христа наставља у разним облицима. „Нико као Бог“, каже наш народ. Нико не може да се устолочи на средишње место и да већ две хиљаде година буде, на овај или онај начин, центар збивања, сем Бога. Свака борба која је уперена против човека, борба је против Христа. Мењају се императори, председници, цареви и краљеви, мењају се системи владавине, али у средишту васељене и свега што се збива на овој планети, стоји Христос, Који неминовно постаје изазов за свакога појединачно или за народе.

Господе Исусе Христе Сине Бога живога, помози нам, благи, да у време Часног поста оставимо сваку другу бригу и да тако ослобођени, можемо да Те исповедимо речима: „Ти си Син Божји!“ Амин.

Проша Милораг Лончар

МИСЛИ ЗА 21. МАРТ

НЕ БОЈ СЕ, ЈА САМ ПРВИ И ПОШЉЕДЊИ
И ЖИВИ. И БИЈАХ МРТАВ И ЕВО САМ
ЖИВ ВА ВИЈЕК ВИЈЕКА, АМИН
(ОТКРОВЕЊЕ 1, 18)

Тако рече Господ Исус Своме љубљеноме ученику Јовану у визији на острву Патмосу. Чег не бој се? Не бој се гоњења Цркве од стране незнабожаца. Не бој се мучитеља, који муче Моје верне на све стране. Не боје се царева, који дижу гоњење на хришћане. Не бој се насилних велможа овога света, који се ругају Моме понижењу и мојој смрти. Не боје се демона, који заслепљују људе страстима те не виде истину коју Ја донесох у свет. Не бој се ничега!

Како да се не бојим, Господе! Кад је сав свет до зуба наоружан и окупљен против нас, малобројних и ненаоружаних, како да се не бојим?

Не бој се, јер Ја сам први и последњи, алфа и омега. А све те војске наоружане против вас нису ништа до један пролазан вихор мртаца. Ја сам од пре времена и Ја сам после времена, пре почетка свега и после свршетка свега створенога, Ја сам. А они су сви закључани у један педаљ времена који сам ја свакоме створеноме одмерио, и ван тога педља не могу се пружити.

Не бој се, јер Ја бејам мртав и ево сам жив. Ни смрти се не бој. Јам пре смрти и после смрти. Смрт је слуга Мој, и Ја пустих слугу Свога у свет да Ми послужи. И ја се предадох Своме слуги за три дана, и наредих му да Ме пусти, и ево сам жив. Ја сам власник смрти као и живота. Ја сам власник времена као и вечност. Не бој се! Ва вијек вијека Ја сам жив. И ти ћеш бити жив са Мном. И сви они који Ми остану верни и не убоје се, биће живи са Мном. Не бој се, Ја сам - алфа и омега.

Господе вечни и бесмртни, дај да ове Твоје свете речи вазда звуче у души верних Твојих кад год се подигне гоњење на свету Цркву Твоју. Да се не убојимо, држећи се Твоје десне руке. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свешћи владица Николај

THE BEGINNING OF GREAT LENT

The doors of repentance are opening, Great Lent is beginning. Every year Great Lent is repeated, and each time it brings us great benefit if we spend it as we should. It is a preparation for the life to come and, more immediately, a preparation for the Bright Resurrection.

Just as a stairway is built into a tall building in order to enable one, by climbing the steps, to easily reach the top, so too, the various days in the year serve as steps for our spiritual ascent.

This is especially true of the days of Great Lent and Holy Pascha.

By means of Great Lent we cleanse ourselves of the filth of sin, and at Holy Pascha we experience the blessedness of Christ's Kingdom that is to come. In climbing a high

mountain, one tries to eliminate all unnecessary weight. The less a person carries, the easier it is for him to climb and the higher he is able to climb. So, too, in order to ascend spiritually, it is necessary first of all to free oneself from the weight of sin. This weight is lifted from us through repentance, provided that we banish from ourselves all enmity and forgive each person whom we consider to be at fault before us. Once cleansed and forgiven by God, we then greet the Bright Resurrection of Christ.

And what a priceless gift of God we receive, at the culmination of our Lenten struggle. We already hear about this in the first hymns of the daily Lenten stichera: *“Our food shall be the Lamb of God, on the holy and radiant night of His Awakening: the Victim offered for us, given in communion to the disciples on the evening of the Mystery.”* (Aposticha sticheron, Sunday of the Last Judgment).

Communion of the Body and Blood of the Risen Christ, unto life eternal — this is the aim of the holy Quadragesima [Forty Days]. Not only on Pascha do we commune, but during Lent also. On Pascha those people should commune who have fasted, confessed and received the Holy Mysteries during Great Lent. Just before Pascha itself there is little opportunity for a proper and thorough confession; the priests are very busy and most of the time occupied with the Passion services. Rather one must prepare ahead of time.

Each time one receives the Mysteries of Christ, one is united with Christ Himself; each time it is a soul-saving act. Why, then, is such significance attached to receiving Holy Communion on the night of Holy Pascha, and why are we all called to do so?

Then, especially, we are given to experience the Kingdom of Christ. Then, especially, we are illumined

with the Eternal Light and strengthened for the spiritual ascent.

This is an irreplaceable gift of Christ, an incomparable good. Let no one deprive himself of this joy and, instead of receiving Holy Communion on Pascha night, hasten to eat meat and other foods. Communing of the Holy Mysteries on that night prepares us for the banquet in the eternal Kingdom of God.

*St. John of Shanghai
Source: Life & Faith*

ВАКЦИНА – РАСКРШЋЕ ИЗМЕЂУ БОЖИЈЕГ И СВЕТСКОГ ПОРЕТКА

Данас на тему вакцине има много текстова, стручних и нестручних, невероватно много узбуђења, подељених мишљења, једни су за, једни против, једни не могу да дочекају да им се удели ова чудна супстанца. Циљ овога чланка није да да одговор на сва многа питања која се овде постављају, али јесте да покуша да скрене пажњу на нешто о чему се не говори тако много.

Наиме, јако је битно да застанемо и да се запитамо о томе зашто је одједном свет уједињен у идеју да се цело човечанство подвргне потпуној контроли од стране оних који управљају светом? Ово питање постаје нарочито важно у контексту чињенице да има толико

стручњака из медицине који имају опречна мишљења, а последице вакцине која се нуди нису познате.

Приморавањем читавог човечанства да се вакцинише, што се постиже кроз пропаганду и уцену, врши се нечувено насиље над родом људским. Чак и да је све то потребно, ово би било насиље. Не знам да ли је свима познато да позитивни закони, тзв. западних земаља, забрањују да се ментално оболелој особи на силу дају лекови. Ментално оболела особа „има

право“ да одбије медицину, чак и када је то за њену корист. Овај случај мора да изађе пред судију те да се, у редовно организованом поступку, донесе судска одлука о томе. Питамо се који је суд донео одлуку да се цело човечанство мора подвргнути вакцини, чије последице нису познате. Управљачи држава обавезни су – бар толико – да нас третирају као ментално болесне, те да организују сужење, у коме би судије саслушале све аргументе и једне и друге стране, пре него што нас подвргну насилној вакцинацији. Одузимање слободе људима представља најгори могући облик злостављања личности – директно мешање у

Божији поредак. Сетимо се апостола Павла који каже: „Сѡјѡше дакле чврѡто у слободи којом нас Христѡс ослободи, и не гајѡше се у јарам ројѡѡва ухваѡиѡи“ (Гал. 5,1).

Проѡа Милораг Лончар

ПАТРИЈАРХОВА МОЛИТВА ЗА ПОСТРАДАЛЕ У МАРТОВСКОМ ПОГРОМУ

После Литургије пређеосвећених дарова, Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије служио је 17. марта 2021. године у манастиру Пећкој Патријаршији помен својим светим претходницима архиепископима и патријарсима српским и пострадалима у Мартовском погрому 2004. године.

После помена у молитвеном присуству високопреподобне игуманије Харитине и сестринства Пећке Патријаршије, Његова Светост Патријарх се упутио у манастир Високе Дечане, у коме је 1985. године примио монашки чин од свог духовног оца, тадашњег професора Призренске богословије а данас Епископа бачког Иринеја.

Извор: Сајт СПЦ

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 21 / 8 МАРТ 2021. ГОДИНЕ СВЕТИ ТЕОФИЛАКТ ИСПОВЕДНИК НЕДЕЉА ПРВА ПОСТА - ПРАВОСЛАВЉА	НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА - Глас 8. Јутрење 9ч: Јеванђеље васкрсно 7. Јн. 20,11-18 Литургија 10ч: Јевр.11,24-26; Јев. Јн. 1,43-51
СРЕДА, 24. МАРТ	ПРЕЂЕОСВЕЋЕНА ЛИТУРГИЈА У ЦИЛОНГУ У 10ч
ЧЕТВРТАК, 25. МАРТ	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 27. МАРТ	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 28. МАРТ – СВ. МУЧЕНИЦИ АГАПИЈЕ ИДР. ДРУГА НЕДЕЉА ПОСТА - НЕДЕЉА ПАЧИСТА	ЈУТРЕЊЕ У 9ч, СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10ч ВЕЛИКОПОСНО ВЕЧЕРЊЕ У 18ч – ЦИЛОНГ
ПАНДЕМИЈСКИМ МЕРАМА ЈЕ ОГРАНИЧЕНО ПРИСУСТВО У ЦРКВИ И САЛИ НА 150 ОСОБА. ОБАВЕЗНО СЕ УПИШИТЕ У ЕЛЕКТРОНСКУ ИЛИ ПАПИРНУ ЕВИДЕНЦИЈУ ПРИСУТНИХ.	